

Čís. 10114.

Byla-li exekučně prodána celá nemovitost, na níž na celé vázla solidárně pohledávka za spoluvlastníky, lze přikázati celou pohledávku z nejvyššího podání za ideální podíl toho kterého spoluvlastníka.

(Rozh. ze dne 5. září 1930, R I 584/30).

Firmě P. byla přisouzena pohledávka proti manželům Bohumilu a Marii D-ovým rukou společnou a nerozdílnou a bylo pro ni vloženo zástavní právo na celé nemovitosti náležející spoluvlastnický Bohumilu a Marii D-ovým. Když byla celá tato nemovitost exekučně prodána, přihlásila firma P. celou pohledávku k rozvrhu nejvyššího podání za spoluvlastnickou polovinu Marie D-ové. Soud první stolice přikázal firmě P. jen polovici přihlášené pohledávky. **Důvody:** K návrhům firmy P., by při rozvrhu nejvyššího podání použito bylo ustanovení § 222 ex. ř., nebyl vzat zřetel, neboť zástavní věřitelé nemohou žádati přikázání libovolné části pohledávky z podílů jednoho vlastníka, bylo-li prodáno celé knihovní těleso. Byla tudíž pohledávka firmy P. přikázána a odpočítána od dražebního výtěžku v poměru podílů spoluvlastnických, jelikož to vyžadoval další rozvrh na zástavní věřitele, kteří požívají zástavního zajištění jen na spoluvlastnickém podílu Marie D-ové (srovnej rozhodnutí čís. 3086 sb. n. s.). Rekursní soud přikázal celou pohledávku firmy P. k hotovému zaplacení z nejvyššího podání za ideální polovici Marie D-ové. **Důvody:** Poněvadž dlužníci, manželé D-ovi, byli dlužníky solidárními, mohla firma P. podle § 457 a 891 obč. zák. žádati přikázání celé své pohledávky z každé polovice nemovitostí čís. vl. 3316, neboť solidární povinnost dlužníků, manželů D-ových jest zřejmá z rozsudku, na jehož podkladě došlo ke knihovnímu zápisu. V tomto směru poukazuje se co do bližšího odůvodnění na rozhodnutí býv. nejv. soudu čís. 8058 uveřejněné v Právniku 1908 str. 865. Prvým soudcem použité rozhodnutí čís. 3086 sb. n. s. není na závadu tomu, by solidární závazek zajištěný hypotekárně na podílech solidárních dlužníků, nemohl býti posuzován obdobně podle pravidel o hypotekách simultanních, neboť řečené rozhodnutí jen vylučuje domáhati se přikázání »libovolné části« z podílu jednoho a zbytku z podílu druhého spoluvlastníka, kdežto tu jde o přikázání celé pohledávky jen z jedné polovice náležející solidárně zavázanému dlužníku, který za celou pohledávku ručil, což každému nahlédnutím do rozsudku, na jehož základě došlo ke vkladu, musilo býti známo.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu zadnějších knihovních věřitelů.

Důvody:

Dovolací rekurs, jenž jest namířen proti tomu, že celá pohledávka firmy P. byla přikázána z nejvyššího podání, kdežto podle názoru do-

volacích rekurentů měla býti přikázána jen polovicí, ježto po vyčerpání části nejvyššího podání připadající na spoluvlastnickou polovici spolupovinného Bohumila D-a zbývala a co do řečené pohledávky v úvahu přicházela jen část útržku připadající na spoluvlastnickou polovici Marie D-ové, není opodstatněn. Dělení nejvyššího podání podle spoluvlastnických podílů dlužníků na prodané nemovitosti není, pokud jde o pohledávku firmy P., na místě. Prodaná nemovitost, i když patřila dlužníkům každému polovicí, nebyla dána do zástavy pro řečenou pohledávku podle jednotlivých spoluvlastnických podílů, nýbrž celá jako jednotná zástava a tak také bylo zástavní právo na nemovitosti pro onu pohledávku vtěleno. Nemovitost byla prodána v celistvosti, nikoli podle spoluvlastnických podílů. Následkem toho ručí (§ 457 obč. zák.) za pohledávku firmy P. prodaná nemovitost v celku a přichází v úvahu co do této pohledávky při rozvrhu jako úhrada celé nejvyšší podání, pokud se týče zbytek z něho po úhradě předcházejících pohledávek a dělení podle spoluvlastnických podílů, jak již řečeno, nemá místa. Pohledávka firmy P. měla ve zbytku nejvyššího podání po přikázání předcházejících pohledávek úhradu a rekursní soud právem pohledávku tu plně při rozvrhu z docíleného útržku byl i z části vypadající na spoluvlastnickou polovinu Marie D-ové přikázal. Opačný názor dovolacích rekurentů nemá opory v rozhodnutí čis. 3086 sb. n. s., jehož se dovolávají, naopak toto rozhodnutí budováno jest na stanovisku tuto zaujatém. Toto stanovisko zaujal také bývalý nejvyšší soud vídeňský v rozhodnutí ze dne 1. prosince 1903 čis. 16.825, uveřejněném v Právniku z roku 1904 str. 286 a násl. Srovnej též článek R. S-ův v G. Z. 1904 čis. 45, Beisserův v G. Z. 1904 čis. 47, Lehmann »die Zwangsversteigerung« str. 418 a násl., Neumann E. O. u § 238 ex. ř.

Čís. 10115.

Nastaly-li při komanditní společnosti změny v osobách komanditistů, musí býti opověď změn k rejstříku podepsána všemi komanditisty.

(Rozh. ze dne 5. září 1930, R I 607/30.)

Rejstříkový soud vrátil k doplnění opovědi o vystoupení dvou komanditistů, by byly spolupodepsány všemi komanditisty, jakož i nově vstupujícím komanditistou, poněvadž současné změny při společnosti dotýkají se i jejich právních zájmů čl. 171 a 129 obch. zák., Staub-Pisko k čl. 171 § 4 d. sb. nejvyššího soudu čis. 8166. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Opovědi změn při komanditní společnosti byly vráceny k doplnění, by byly podepsány všemi komanditisty. Tento požadevek jest oprávněn a stačí odkázati ke správným důvodům napadeného usnesení, k nimž se dodává jen ještě toto: Podle čl. 171 obch. zák. musí okolnost, že některý komanditista vystoupil ze společnosti, býti opovězena k obchodnímu rejstříku. Totéž platí, přistoupí-li nový komanditista ke společnosti čl. 156 obch. zák.